

JULIA
QUINN

*MIRANDA
CHEEVERIN
SALAISET
HAAVEET*

BEVELSTOKE

TAMMI

JULIA QUINN

Bevelstoke-sarja

Miranda Cheeverin salaiset haaveet (2007, suom. 2025)

Smythe-Smith-sarja:

Rakkauden riitasointu (2011, suom. 2023)

Kotiopettajattaren salaisuus (2012, suom. 2023)

Suku on pahin (2013, suom. 2024)

Petollinen kosija (2015, suom. 2024)

Bridgerton & Rokesby -sarja:

Neiti Bridgerton (2016, suom. 2022)

Yllätysvaimo (2017, suom. 2022)

Kaapparin morsian (2018, suom. 2023)

Kunniallinen aviomies (2020, suom. 2023)

Bridgerton-sarja:

Salainen sopimus (2000, suom. 2020)

Yllättävä rakkaus (2000, suom. 2021)

Naamiaisten kaunotar (2001, suom. 2021)

Hurmurin valloitus (2002, suom. 2021)

Kirjeystävä (2003, suom. 2021)

Vastustamaton kiusaus (2004, suom. 2021)

Kätetty perintö (2005, suom. 2021)

Väärä sulhanen (2006, suom. 2022)

Bridgerton: Ikuisesti yhdessä (2013, suom. 2022)

Bridgerton: Kuningatar Charlotte (2023, suom. 2023)

JULIA
QUINN

*MIRANDA
CHEEVERIN
SALAISET
HAAVEET*

BEVELSTOKE

TAMMI

HELSINKI

Suomentaja kiittää Taiteen edistämiskeskusta tuesta.

Lainaus Jane Austenin *Ylpeys ja ennakkoluulo* -romaanista on
Kersti Juvan suomennoksesta (Teos 2013).

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *The Secret Diaries of Miss Miranda Cheever*
ilmestyi Yhdysvalloissa 2007.

Copyright © 2007 by Julie Cotler Pottinger

Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB.

Suomenkielinen laitos © Oona Nyström ja Tammi 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa.

ISBN 978-952-04-7116-3

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Omistettu kaikille hyviä tippejä antaneille
Friendly'sin asiakkaille, joiden ansiosta sain
ostettua ensimmäisen tietokoneeni, Mac
SE:n. (Mutten kovalevyä – siitä kiitos isälle!)

Ja myös Paulille,
vaikka hän onkin pettänyt täysin lupauksensa
eikä ole tehnyt edellä mainitusta tietokoneesta akvaariota.

Neiti Miranda Cheeverin päiväkirjasta

8. KESÄKUUTA 1819

Eräät seurapiirimatroonat ovat kuulemani mukaan siinä käsityksessä, että Turnerilla olisi romanttisia tuntemuksia minua kohtaan. Sepä olisikin suuri riemun aihe, mikäli:

1. Se pitäisi paikkansa.
2. Turner ei olisi nauranut huhun kuultuaan.
3. Turnerin äiti ei olisi pudistanut päätään ja sanonut: ”Yritin kyllä sanoa rouville, ettei se ole mahdollista.”
4. Turner ei olisi vastannut tähän: ”Ei Miranda kyllä ole likimainkaan niin sietämätön kuin useimmat muut tytöt Lontoossa.”
5. Hän ei olisi tämän jälkeen virnistänyt minun suuntaani aivan kuin olisi itsestään selvää, että otan lausahduksen kohteliaisuutena.

Minä tietenkin nauroin, koska hän selvästikin ilveili, ja kai minun pitäisi olla kiitollinen siitä, että hän näkee minut kiusoittelemisen arvoisena ystävänä.

En kuitenkaan tahtoisi olla hänen ystävänsä.

Tahtoisin olla niin paljon muutakin.

PROLOGI

Neiti Miranda Cheever ei kymmenkesäisenä osoittanut lainkaan merkkejä suuresta kauneudesta. Hänen tukkansa oli ruskea – perin valitettava kohtalo –, samoin hänen silmänsä; ja hänen säärensä, jotka olivat epätavallisen pitkät, eivät suostuneet oppimaan mitään, mitä olisi etäisestikään voinut kutsua sulokkaaksi. Äiti tapasi kuvata hänen liikekieltään koikkelehtimiseksi.

Huonoksi onnekseen Miranda oli syntynyt yhteiskuntaan, jossa naisen ulkonäölle asetettiin paljon painoarvoa. Ja vaikka hän oli vasta kymmenen, hän tiesi jäävänsä tässä mielessä useimmille lähiseudun tytöille toiseksi. Lapsilla on omat keinonsa tällaisten asioiden selvittämiseen, tavallisesti toisten lasten kautta.

Juuri tällainen epämiellyttävä välikohtaus sattui kutsuilla, joilla juhlistettiin Rudlandin jaarlin ja kreivittären kaksosten, lady Olivian sekä kunnianarvoisan Winston Bevelstoken, yksitoistavuotispäivää. Miranda asui melko liki Haverbreaksia, Rudlandin suvun ikaikaista kotia Amblesiden liepeillä Cumberlandin järvisseudulla, ja hän oli käynyt samoilla kotiopettajattaren oppitunneilla Olivian ja Winstonin kanssa aina, kun nämä olivat paikkakunnalla. Heistä oli muodostunut varsin erottamaton kolmikko, eivätkä he juuri leikkineet tienoon muiden lasten kanssa, joista useimmat asuivat miltei tunnin mittaisen vaunumatkan päässä.

Mutta kymmenisen kertaa vuodessa, kuten syntymäpäivisin, lähiseudun aateliston ja muun herrasväen jälkikasvu kerääntyi yhteen. Juuri tästä syystä lady Rudlandilta pääsi nyt hienolle naiselle täysin sopimaton ähkäisy: kahdeksantoista mukulaa levitti paraikaa riemumielin kuraa ympäri hänen salonkiaans vesisateen karkotettua kaksosten kutsuvieraat puutarhasta sisätiloihin.

”Livvy, sinulla on kuraa poskessa”, Miranda sanoi ja kurotti pyyhkäisemään lian pois.

Olivia päästi dramaattisen uupuneen huokauksen. ”Siinä tapauksessa minun lienee paras pistäytyä pesuhuoneessa. En soisi, että äiti näkee minut tällaisena. Hän suorastaan kammoaa kuraa ja minä suorastaan kammoan sen kuuntelemista, kuinka paljon hän kuraa kammoaa.”

”En tiedä, kerkeääkö hän moittia pientä roisketta kasvoillasi, kun rapaa on yltympäriinsä kokolattiamatolla.” Miranda vilkaisi William Evansia, joka kajautti taisteluhuudon ja hyppäsi tasajalkaa sohvalle. Hän muttristi huuliaan, jottei olisi hymyillyt. ”Ja huonekaluilla.”

”Oli miten oli, minun on paras hoitaa asia.”

Olivia pujahti huoneesta, ja Miranda jäi ovensuuhun. Hän katseli sekasortoa tuokion ajan varsin tyytyväisenä tavalliseen osaansa sivustaseuraajana, kunnes näki syrjäsilmillä jonkun lähestyvän.

”Miranda, mitä sinä toit Olivialle syntymäpäivälahjaksi?”

Miranda kääntyi ja näki edessään Fiona Bennetin sieväs-sä valkeassa mekossa, jossa oli vaaleanpunainen vyönauha. ”Kirjan”, hän vastasi. ”Olivia pitää lukemisesta. Mitä sinä toit?”

Fiona kohotti koreaa, maalauksin koristeltua rasiaa, jonka ympärille oli solmittu hopeanyöri. ”Erilaisia hiusnauhoja. Silkkiä, satiinia ja jopa samettia. Tahdotko nähdä ne?”

”Voi, en millään tahtois pilata kaunista pakettia.”

Fiona hymähti. ”Ei se mene pilalle, jos solmun avaa varovaisesti. Teen niin joka jouluku.” Hän veti nyörin sivuun ja avasi kannen.

Miranda haukkoi henkeään. Rasian mustalla samettipedillä lepäsi ainakin kaksi tusinaa huolellisesti rusettiin solmittua hiusnauhaa. ”Voi miten kauniita, Fiona. Voinko katsoa jotakin niistä tarkemmin?”

Fionan silmät kapenivat.

”Kätteni eivät ole yhtään kuraiset, katso vaikka!” Miranda kohotti kämmenensä tarkasteltaviksi.

”No, katso sitten.”

Miranda otti käteensä orvokinsinisen nauhan. Satiini tuntui sormissa pehmeältä ja syntyisen sileältä. Hän kohotti rusetin keimailevasti tukkaansa vasten. ”Mitä pidät?”

Fiona pyöritteli silmiään. ”Ei violetti sovi sinulle, Miranda. Kaikkihan tietävät, että se sopii vaaleille hiuksille. Väri ei erotu ruskean seasta ollenkaan. Sinä et missään tapauksessa voisi pitää tuollaista.”

Miranda ojensi rusetin takaisin. ”Mikä väri ruskeiden hiusten kanssa sitten sopii? Vihreä? Äidillä on ruskea tukka, ja olen nähnyt hänellä vihreitä nauhoja.”

”Vihreä varmaankin kävisi päinsä. Mutta sekin näyttää paremmalta vaaleissa hiuksissa. Kaikki näyttää paremmalta vaaleissa hiuksissa.”

Miranda tunsu pienen tuohtumuksen kumpuavan sisimmästään. ”No, siinä tapauksessa en tiedä, mikä lieenee sinullekaan neuvoksi, Fiona, sillä sinun tukkasi on yhtä ruskea kuin minun.”

Fiona puuskahti tyrmistyneenä: ”Eikä ole!”

”Onpas!”

”Eipäs!”

Miranda kumartui lähemmäs ja siristi uhkaavasti silmiään. ”Vilkaisepa kuvastimeen, kun pääset kotiin, sillä tukkasi ei ole vaalea.”

Fiona laski orvokinsinisen tukkanauhan takaisin rasiaan ja napsautti kannen kiinni. ”Mutta aiemmin oli, toisin kuin sinulla. Ja minun tukkani on sitä paitsi vaaleanruskea, ja kaikkihan tietävät, että se on parempi kuin tummanruskea. Niin kuin sinulla.”

”Ei tummanruskeissa hiuksissa ole mitään vikaa!” Miranda intti vastaan. Vaikka kyllä hän tiesi, että suurin osa englantilaisista oli asiasta aivan eri mieltä.

”Sitä paitsi”, Fiona jatkoi ilkeästi, ”sinulla on paksut huulet!”

Mirandan käsi lennähti suun eteen. Hän tiesi, ettei ollut mikään kaunotar; ettei häntä pidetty edes sievänä. Mutta huulissaan hän ei ollut koskaan aiemmin huomannut mitään vikaa. Hän kohotti katseensa virnuilevaan Fionaan. ”Sinulla on pisamia!” hän möläytti.

Fiona kavahti kuin häntä olisi läpsäistyt päin näköä. ”Pisamat haalistuvat. Minun pisamani ovat tipotiessään siihen mennessä, kun täytän kahdeksantoista. Äiti levittää niille sitruunamehua joka ilta.” Hän tuhahti halveksuvasti. ”Mutta sinulle, Miranda, ei ole olemassa parannuskonstia. Olet ruma.”

”Eikä ole!”

Tytöt käännähtivät ja kohtasivat Olivian, joka oli palannut pesuhuoneesta.

”Kas, Olivia”, Fiona sanoi. ”Tiedän, että sinä ja Miranda olette ystävykset, koska hän asuu niin lähellä ja käytte samoilla oppitunneilla, mutta pakko sinunkin on myöntää,

ettei hän ole erityisen sievä. Meidän äiti sanoo, ettei hän löydä ikinä sulhasta.”

Olivian siniset silmät kipunoivat vaarallisen näköisesti. Rudlandin jaarlin ainoa tytär oli aina ollut ystävilleen kiihkeän lojaali, ja Miranda oli hänen paras ystävänsä. ”Miranda löytää paljon paremman sulhasen kuin sinä, Fiona Bennet! Hänen isänsä on baronetti ja sinun isäsi pelkkä herra.”

”On se ja sama kenen tytär on, ellei ole kaunis tai rikas”, Fiona lateli lorun, joka oli selvästikin opittu sanasta sanaan kotoa. ”Eikä Miranda ole kumpaakaan.”

”Suu soukemmalle, senkin hölmö kanttura!” Olivia kivahti jalkaa polkien. ”Nämä ovat minun syntymäpäiväkutsuni, ja ellet osaa olla nätisti, saat lähteä kotiin!”

Fiona nielaisi. Hän tiesi, ettei kannattaisi pilata välejä Oliviaan, jonka vanhemmat olivat seudun korkea-arvoisimmat ihmiset. ”Anteeksi, Olivia”, hän mutisi.

”Älä siinä minulta anteeksi pyytele. Vaan Mirandalta.”

”Anteeksi, Miranda.”

Miranda pysyi vaiti, kunnes Olivia lopulta potkaisi häntä. ”Annan anteeksi”, hän jupisi vastahakoisesti.

Fiona nyökkäsi ja kipitti tiehensä.

”En saata uskoa, että sanoit häntä hölmöksi kantturaksi”, Miranda sanoi.

”Miranda, sinun täytyy oppia puolustautumaan.”

”Olin juuri puolustautumassa, kun satuit paikalle, Livvy. En vain puolustautunut niin kovaan ääneen kuin sinä.”

Olivia huokaisi. ”Äiti aina sanoo, ettei minulla ole hitustakaan itsehillintää tai tervettä järkeä.”

”Ei olekaan”, Miranda totesi.

”Miranda!”

”Ei ole, se on ihan totta. Mutta rakastan sinua silti.”

”Ja minä sinua, Miranda. Äläkä tuosta hölmöstä Fionasta murehdi. Voit mennä isona Winstonin kanssa naimisiin, ja sitten meistä tulee siskokset ihan oikeasti.”

Miranda käänsi katseensa salongin poikki Winstoniin ja silmäsi tätä epäileväisesti. Poika kiskoi juuri erästä tyttöä tukasta. ”Enpä tiedä”, hän aprikoi. ”En ole ihan varma, tahdonko mennä isona Winstonin kanssa naimisiin.”

”Älä hupsi. Se olisi täydellistä. Sitä paitsi, katsohan, hän läikytti juuri hedelmäpunssia Fionan mekolle.”

Miranda virnisti.

”Tule”, Olivia sanoi ja tarttui häntä kädestä. ”Tahdon avata lahjat. Lupaam hihkua kaikkein kovimpaan ääneen, kun avaan sinun pakettisi.”

Tytöt kävelivät peremmälle salonkiin, ja Olivia ja Winston avasivat pakettinsa. Oli luojaan lykky (ainakin lady Rudlandin mielestä), että lahjojen avaaminen kesti tasan kello neljään saakka, jolloin vieraiden oli määrä lähteä kotiin. Ainuttakaan lasta ei tullut noutamaan palvelija; kutsu Haverbreaksiin oli sellainen kunnia, ettei yksikään vanhemmista halunnut menettää tilaisuutta vaihtaa muutama sana jaarlin ja kreivittären kanssa. Paitsi Mirandan vanhemmat. Kello viideltä hän oli edelleen salongissa arvioimassa syntymäpäivän saalista Olivian kanssa.

”Miranda, en käsitä, mihin vanhempasi ovat saattaneet joutua”, lady Rudland päivitteli.

”Vaan minäpä käsitän”, vastasi Miranda iloisesti. ”Äiti on käymässä Skotlannissa isovanhempieni luona, ja isä on mitä todennäköisimmin unohtanut, että olen olemassa. Hänelle nimittäin käy usein niin, kun hän työstää käsikirjoitusta. Hän kääntää kreikasta.”

”Tiedän.” Lady Rudland hymyili.

”Muinaiskreikasta.”

”Tiedän”, lady Rudland huokaisi. Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun sir Rupert Cheever oli hukannut tyttärensä. ”No, jollakin konstilla sinun on kotiin päästävä.”

”Minä voin lähteä saattamaan”, Olivia ehdotti.

”Sinun ja Winstonin täytyy järjestää uudet leikkikalunne paikoilleen ja ryhtyä kirjoittamaan kiitoskirjeitä. Ellette tee sitä tänään, ette enää muista, keneltä saitte mitään.”

”Mutta ei Mirandaa voi palvelijan kanssa lähettää matkaan. Hänellä ei olisi juttukaveria.”

”Voin jutella palvelijan kanssa”, Miranda sanoi. ”Juttelen aina kotonakin.”

”Mutta et meidän palvelijoidemme kanssa”, Olivia kuisasi. ”Ne ovat jäykkiä ja hiljaisia ja katsovat minua aina paheksuvasti.”

”Enimmäkseen täysin ansaitusti”, lady Rudland puuttui puheeseen ja taputti tytärtään hellästi päälaele. ”Minulla on sinulle mukava ehdotus, Miranda. Mitäpä jos Nigel saattaisi sinut kotiin?”

”Nigel!” Olivia kiekaisi. ”Miranda, senkin onnenmyyrä.”

Miranda kohotti kulmiaan. Hän ei ollut koskaan tavannut Olivian isoveljeä. ”Hyvä on”, hän sanoi hitaasti. ”Olisikin mukava vihdoinkin tavata hänet. Olivia puhuu hänestä kovin usein.”

Lady Rudland kutsui piian ja pyysi tätä noutamaan nuorukaisen. ”Etkö siis ole koskaan tavannut häntä? Miten eriskummallista. No, hänhän on tavallisesti kotona vain jouluna, ja te lähdette aina pyhiksi Skotlantiin. Jouduin uhkaamaan häntä rahahanojen tyrehdyttämisellä, jotta sain hänet kotiin kaksosten syntymäpäiväksi. Mutta kutsuille hän ei suostunut osallistumaan, koska pelkäsi, että joku äideistä yrittäisi näyttää hänet kymmenvuotiaalle.”

”Nigel on yhdeksäntoista ja varsin tavoiteltu poikamies”, Olivia tiedotti. ”Hän on varakreivi. Ja hyvin komea. Aivan minun näköiseni.”

”Olivia!” lady Rudland nuhteli.

”Mutta äiti, niinhän se on. Olisin hyvin komea, jos olisin poika.”

”Olet hyvin sievä tyttönäkin, Livvy”, Miranda sanoi uskollisesti ja silmäili ystävänsä vaaleita kiharoita vain hiukan kadehtien.

”Niin sinäkin. Kas tässä, ota yksi Fiona-kantturan tuomista tukkanauhoista. En minä niitä kaikkia kumminkaan tarvitse.”

Miranda hymyili valheelle. Olivia oli hirmuisen hyvä ystävä. Hän killitti nauhoja ja valikoi kurillaan orvokinsinisen satiininauhan. ”Kiitos, Livvy. Panen sen päähäni maanantain oppitunneille.”

”Äidillä oli asiaa?”

Miranda käänsi päänsä ovelta kantautuneen matalan äänen suuntaan ja melkein haukkoi henkeä. Ovensuussa seisojien suurenmoisin olento, jonka hän oli eläessään nähnyt. Olivia oli kertonut, että Nigel oli yhdeksäntoista, mutta Miranda näki välittömästi, että tämä oli jo aikuinen mies. Hartiat olivat erinomaisen leveät, muu vartalo solakka ja jäntevä. Tukka oli tummempi kuin Olivialla, mutta auringon kullanvaaleaksi raidoittama. Mutta kaikkein parasta, huomasi Miranda välittömästi, olivat nuoren miehen silmät, jotka olivat mitä kirkkaimman siniset, aivan kuten Oliviallakin. Ja myös tuikkivat yhtä kujeilevasti.

Miranda hymyili. Äiti sanoi aina, että ihmisen luonteen näki silmistä, ja Olivian veljen silmät näyttivät todella mukavilta.

”Nigel, olisitko niin ystävällinen, että saattaisit Mirandan kotiin?” lady Rudland pyysi. ”Hänen isänsä on mitä ilmeisimmin estynyt.”

Miranda ihmetteli, miksi Nigel kavahti lady:n puhutella tätä nimeltä.

”Ilman muuta, äiti. Olivia, oliko teillä mukavat kutsut?”

”Kerrassaan loistavat.”

”Missä Winston on?”

Olivia kohautti harteitaan. ”Leikkii jossain sapelilla, jonka Billy Evans toi hänelle lahjaksi.”

”Toivottavasti se ei ole oikea.”

”Auta armias, jos on”, lady Rudland tokaisi. ”Kas niin, Miranda, hoidetaanpa sinut kotiin. Päälystakkisi taitaa olla vie-reisessä huoneessa.” Lady poistui huoneesta ja palasi hetken kuluttua Mirandan käytännöllisen ruskean takin kanssa.

”Lähtisimmekö matkaan?” Jumalmainen olento tarjosi Mirandalle kättään.

Miranda puki takin ylleen ja tarttui hänelle ojennettuun käteen. Oi autuutta!

”Nähdään maanantaina!” Olivia huikkasi hänen peräänsä. ”Äläkä murehdi siitä, mitä Fiona sanoi. Mokoma hölmö kanttura.”

”Olivia!”

”Mutta kun sellainen hän on. Suotta sitä kaunistelemaan.”

Miranda hymyili antaessaan Olivian veljen johdattaa hänet eteishalliin. Olivian ja lady Rudlandin äänet kaikkosivat hitaasti kuulumattomiin. ”On ylen ystävällistä, että saatat minut kotiin, Nigel”, hän sanoi hiljaa.

Nigel kavahti jälleen.

”Voi – suokaa anteeksi”, Miranda korjasi nopeasti. ”Minun pitäisi tietenkin kutsua teitä ’arvon lordiksi’, eikö

niin? Mutta kun Olivia ja Winston puhuvat veljestään aina etunimellä, olen tottunut –” Miranda lasi surkeana katseensa lattiaan. Hän ei ollut ehtinyt olla nuoren miehen suurenmoisessa seurassa kuin pari minuuttia, kun onnistui jo tarvelemään kaiken.

Nigel pysähtyi ja kumartui siten, että Miranda näki hänen kasvonsa. ”Miranda, ei sinun minua tarvitse pökkuroida. Annahan, kun kerron sinulle salaisuuden.”

Mirandan silmät laajenivat apposen ammolleen, ja hän unohti hengittää.

”En voi sietää ristimänimeäni.”

”Eihän tuo ole kovin kummoinen salaisuus, Nig- tai siis, arvon lordi, tai siis miksi ikinä haluatkin tulla kutsutuksi. Kavahdit joka kerta, kun äitinne sanoi nimesi.”

Nigel hymyili Mirandalle. Hän oli tuntenut hypähdyksen sydänalassaan katsellessaan tämän ikäisekseen liian vakavan näköisen tytön leikkivän hänen voimakastahtoisien siskonsa kanssa. Tyttö oli hullunkurisen näköinen, mutta hänen suurissa, sielukkaan ruskeissa silmissään oli jotakin varsin hellyttävää.

”Miksikä sinua siis sopisi puhutella?” Miranda kysyi.

Nuorukainen hymyili suorasukaiselle kysymykselle. ”Turneriksi.”

Hetken vaikutti siltä, ettei tyttö reagoisi mitenkään. Tämä seistä tönötti täysin hievahtamatta paikallaan, silmät vain räpsyivät. Ja sitten, aivan kuin olisi viimein tullut pohdinnoissaan johtopäätökseen, tyttö totesi: ”Se on kiva nimi. Hiukan merkillinen, mutta pidän siitä.”

”Paljon parempi kuin Nigel, vai mitä?”

Miranda nyökkäsi. ”Valikoitko sen itse? Olen usein miettinyt, että ihmisten pitäisi saada valita itse oma nimensä.

Uskon, että useimmat valikoisivat eri nimen kuin sen, joka heillä on.”

”Minkä sinä valitsisit?”

”En ole aivan varma, mutta en ainakaan Mirandaa. Luulen, että ottaisin jonkin yksinkertaisemman. Ihmisille tulee Mirandasta aina tietynlaisia ennakko-odotuksia, ja tuotan lähestulkoon aina pettymyksen, kun he sitten tapaavat minut.”

”Pötypuhetta”, Turner täräytti. ”Olet mitä täydellisin Miranda.”

Tyttö hymyili aurinkoisesti. ”Kiitos, Turner. Jos voin käyttää sitä nimeä?”

”Totta kai voit. Vaikka pahoin pelkään, etten ole itse valinnut sitäkään. Se on arvonimeni. Varakreivi Turner. Olen käyttänyt sitä Nigelin asemasta siitä asti, kun menin Etoniin.”

”Ahaa. Minusta se sopii sinulle.”

”Kiitos”, Turner sanoi painokkaasti. Vakava lapsi oli lumonnut hänet täysin. ”Annahan nyt taas kätesi, niin pääsemme matkaan.”

Mies ojensi vasenta kättään. Miranda siirsi nopeasti hiusnauhan oikeasta kädestä vasempaan.

”Mikä tuo on?”

”Ai tämä? Se on vain hiusnauha. Olivia sai niitä Fiona Bennetiltä pari tusinaa, ja hän antoi yhden minulle omaksi.”

Turnerin silmät kapenivat hivenen hänen muistaessaan, millä sanoilla Olivia oli hyvästellyt ystävänsä. *Älä murehdi siitä, mitä Fiona sanoi.* Hän otti nauhan Mirandan kädestä. ”Eikös sen sitten kuuluisi olla tukassa?”

”Voi ei, se ei sovi yhteen mekkoni kanssa”, Miranda vastusteli vaisusti. Turner oli jo kiinnittänyt sen hänen päälaelleen. ”Miltä se näyttää?” Miranda kuiskasi.

”Upealta.”

”Ihanko totta?” Mirandan silmät laajenivat epäuskoisesti.

”Ihan totta. Olen aina ollut sitä mieltä, että violetti nauha näyttää erityisen sievältä ruskeassa tukassa.”

Sillä silmänräpäyksellä Miranda rakastui. Tunne oli niin voimakas, että hän unohti tyystin kiittää kohteliaisuudesta.

”Lähdettäisiinkö matkaan?” Turner kysyi.

Miranda vain nyökkäsi, koska pelkäsi äänensä sortuvan.

He astelivat ulos talosta kohti tallipihaa. ”Ajattelin, että voisimme mennä ratsain”, Turner sanoi. ”Ilma on aivan liian kaunis vaunuajelulle.”

Miranda nyökkäsi jälleen. Oli epätavallisen lämmintä maaliskuuksi.

”Voit ottaa Olivian ponin. Hän ei varmasti pane pahakseen.”

”Ei Livvyllä ole ponia”, sanoi Miranda, jonka ääni kulki jälleen normaalisti. ”Hänellä on nykyään tamma. Minullakin on sellainen kotona. Emme ole enää mitään pikkutyttöjä.”

Turner pidätteli hymyä. ”Ette selvästikään. Olinpa hupsu. En ajatellut ollenkaan.”

Tuokion kuluttua hevoset oli satuloitu ja he aloittivat varttitunnin mittaisen ratsastusmatkan Cheeverien talolle. Miranda pysyi ensin vaiti, koska ei halunnut pilata täydellistä auvoaan puhumalla.

”Viihdytkö kutsuilla?” Turner kysyi lopulta.

”Voi, jo vain. Ne olivat suurimmaksi osaksi varsin ihanat.”

”Suurimmaksi osaksi?”

Turner pani merkille, että Miranda kavahti. Tyttö oli selvästikin paljastanut enemmän kuin oli aikonut. ”No”, tämä aloitti hitaasti, puri alahuultaan ja sitten jatkoi: ”eräs tytöistä puhui minulle vähän ikävästi.”

”Niinkö?” Turner tiesi, ettei kannattanut udella liikaa.

Lähestymistapa oli selvästikin oikea, sillä kun tyttö alkoi puhua, tämä muistutti Turnerin siskoa tuijottaessaan häntä suoraan silmiin ja ladellessaan sanoja jämäkästi ja suorasukaisesti. ”Se oli Fiona Bennet”, Miranda sanoi nenäänsä nyrpistäen, ”ja Olivia haukkui häntä hölmöksi kantturaksi, enkä totta puhuen ole siitä yhtään pahoillani.”

Turner piti ilmeensä kurissa. ”Minäkään en ole siitä yhtään pahoillani, jos Fiona kerran puhui sinulle ikävästi.”

”Tiedän, etten ole sievä”, Miranda puuskahti. ”Mutta sen sanominen ääneen on kamalan epäkohteliasta, suorastaan häijyä.”

Turner katsoi tyttöä pitkän tovin sopivia lohdutuksen sanoja hakien. Miranda ei ollut kaunis, se piti paikkansa, ja jos hän yrittäisi väittää toisin, tämä ei uskoisi häntä. Muttei tyttö rumakaan ollut. Ainoastaan... hiukan hontelo.

Miranda kuitenkin päästi hänet pälkähästä toteamalla:

”Uskoakseni se johtuu ruskeasta tukastani.”

Turner kohotti kulmiaan.

”Se ei ole lainkaan muodissa”, Miranda selitti. ”Kuten eivät myöskään ruskeat silmät. Lisäksi olen liian laiha ja kasvoni ovat liian pitkulaiset ja olen aivan liian kalpea.”

”No, tuo kaikki pitää paikkansa”, Turner sanoi.

Miranda käännähti katsomaan häneen suuret, ruskeat silmät surua huokuen.

”Sinulla tosiaan on ruskeat hiukset ja silmät. Sitä ei käy kiistäminen.” Turner kallisti päätään ja oli tarkastelevinaan tyttöä päästä varpaisiin. ”Olet melko hoikka, ja kasvosi kieltämättä ovat aavistuksen pitkänmalliset. Ja olet kyllä kalpea.”

Mirandan huulet vapisivat siihen malliin, että kiusoittelu

oli paras lopettaa. ”Mutta jos nyt aivan totta puhutaan”, Turner sanoi hymyillen, ”olen itse aina pitänyt enemmän naisista, joilla on ruskeat hiukset ja silmät.”

”Nyt juksaat!”

”En suinkaan. Olen aina ollut sitä mieltä. Ja myös hoikkuus ja kalpeus miellyttävät silmääni.”

Miranda tarkkasi häntä epäluuloisena. ”Entäs pitkulaiset kasvot?”

”No, täytyy myöntää, etten ole koskaan tullut pahemmin ajatelleeksi asiaa, mutta ei minulla varsinaisesti mitään pitkulaisia kasvoja vastaanakaan ole.”

”Fiona Bennet sanoi, että minulla on paksut huulet”, Miranda jatkoi lähes uhmakkaaseen sävyyn.

Turner tukahdutti hymyn.

Miranda päästi ison huokauksen. ”En ole koskaan aiemmin edes huomannut, että huuleni ovat paksut.”

”Eivät ne erityisen paksut ole.”

Miranda loi häneen epäluuloisen katseen. ”Sanot noin vain, jotta minulle tulisi parempi mieli.”

”Tahdon kyllä, että sinulle tulisi parempi mieli, mutta en sanonut niin siksi. Ja kun Fiona Bennet seuraavan kerran väittää huuliasi paksuiksi, voit sanoa, että hän on väärässä. Huulesi ovat täyteläiset.”

”Mitä eroa siinä on?” Miranda katsoi häneen odottavaisena, tummat silmät vakavina.

Turner hengitti sisään. ”No”, hän vitkutteli. ”Paksut huulet eivät ole viehättävät. Täyteläiset ovat.”

”Ai.” Vastaus näytti tyydyttävän Mirandaa. ”Fionan huulet ovat kapeat.”

”Täyteläiset huulet ovat paljon, paljon paremmat kuin kapeat”, Turner sanoi painokkaasti. Hän huomasi pitävänsä

tästä hauskaasta pienestä tytöstä ja halusi saada tämän paremmalle mielelle.

”Miksi?”

Turner pyysi päänsä sisällä anteeksi säädyllisyyden ja hyvien tapojen jumalilta ennen kuin vastasi: ”Täyteläiset huulet soveltuvat paremmin suutelemiseen.”

”Ai.” Miranda punastui ja sitten hymyili. ”Hyvä.”

Turner oli hämmentävän tyytyväinen itseensä. ”Tiedätkö, neiti Miranda Cheever, mitä mieltä minä olen?”

”Mitä?”

”Luulen, että sinun pitää vain kasvaa omaksi itsekseksi.” Turner katui sanojaan heti niiden livahdettua hänen huuliltaan. Seuraavaksi tyttö varmasti kysyisi, mitä hän tarkoitti, eikä hänellä ollut aavistustakaan, miten vastaisi.

Pikkuvanha lapsi kuitenkin vain kallisti tuumailevasti päätään. ”Olet varmaan oikeassa”, tämä sanoi lopulta. ”Katso vaikka sääriäni.”

Turner naamioi kurkkuaan kutittelevan naurahduksen kohteliaaksi yskähdykseksi. ”Mitä niistä?”

”No, ne ovat aivan liian pitkät. Äiti sanoo aina, että ne alkavat kainaloista.”

”Minun katsoakseni ne näyttäisivät alkavan aivan asianmukaisesti vyötäisiltä.”

Miranda tirskui. ”Se oli vain metafora.”

Turner häkeltyi. Siinäpä oli kymmenvuotiaalla melkoinen sanavarasto.

”Tarkoitin siis”, tyttö jatkoi, ”että sääreni ovat aivan vääränmittaiset muuhun vartalooni verrattuna. Sen takia en varmaan meinaa millään oppia tanssimaankaan. Tallon vain jatkuvasti Olivian varpaille.”

”Olivianko?”

*Ujo neito, synkkä aatelismies
ja nuoruuden ihastus – kaikki
satujen rakkaustarinan
ainesosat. Mutta voiko
haaveista tulla totta?*

Miranda Cheever on ihaillut varakreivi Turner Bevelstokea pikkutyöstä lähtien. Komea nuorimies oli ystävällinen ja valoi rohkeutta ujoon tyttöön, joka ei uskonut itseensä. Ei kai siis ole ihme, ettei aikuinen Miranda saa Turneria mielestään. Vuodet ja kohtalo ovat kuitenkin olleet Turnerille kovia, eikä hän enää ole sama mies, josta Miranda on haaveillut – vai onko sittenkin?

Bridgerton-kirjailija Julia Quinnin
säkenöivä historiallinen trilogia
keskittyy Bevelstoken perheen
romanttisiin ja dramaattisiin käännteisiin.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7116-3

KANSI: EMMI KYÖTSÖNEN